

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

posse videretur, quod suo loco diximus, arcem regi consignauit: eamque rex & magis communiuit, & viris fortibus in secessum iussit custodiri. Tum vero Iohannes cum comilitonibus acriter, animoseque cepit impugnare. Sed cum interea rex Ericus factione fratris Abel (quod in Dania diximus) interemptus nunciaretur, ipseque Abel sororius comitum ad coronam vocaretur, proficiscereturque & coronaretur, facile reliquit Iohannes ceptam oppugnationem, cunctis iam stantibus ad nutum sororis eius, pro quo ipse cum amicis in regem Dania arma sumpsisset. Wilhelmus autem Romanorum rex, iam magis ac magis in regno proficiens, affinitatem principum instituit inire, ductaque vxore filia Ottonis ducis Brunsvicensis. Ea solennitas Brunsvici peragebatur in palatio Leonis, ipsa nuptiali nocte, quae fuit proxima diui Pauli conuersioni, graue in palatio incendium exoritur, cum omnes quieti se permisissent, incuria ministrorum: qui paleis, foenoque, ignem incaute miscuerunt: penes rex & regina sunt exusti: vix nudi extracti, periculum enasserunt: regina ducente regem viarum non consuevit. Sartores qui incendio causam incauti praeberunt, primi sunt exusti, perieruntque miserabiliter per imprudentiam.

CAPVT XVIII.

FRidericus autem Imperator, amissa Victoria nona vrbe, cum multa (vt diximus) suppellectile & armis, in Cremonensem agrum de fuga se contulit: nec Cremonam rogatus accedere est ausus, maxime veritus, quod facillime contingere potuit, ne populus tanta clade, eius lasciuia atque imprudentia afflictus, penas ab eo suppliciumque sumeret. Cremonensis enim militia flos cum carrotis in vrbe Victoria amissus, & odio partium, in

um, in primos quosque scuitum erat. Reparauit tamen breuē exercitum Fridericus, & in Placentinos ducens, monasterium sanctæ Columbæ secus Doninum oppidum demolitus est: Indè mouens in Hetruriam, Hencium filium cum parte copiarum in Fauentiam, Rauennatūq; prouinciam, vt in potestate, fideq; contineret, ire disposuit, iussitque. Hetruria penè tota, præter Florentiam, magis illi subdita, quàm partes sequi videbatur: Marchia quoque Anconitana illi parebat: nihil autem magis cupiebat, quàm exulcerati apud Parmam animi dolorem in opprimenda Florentia euomere: nec magni fecisset Gibellinam partem suam vnà perdere, quæ longè minor erat: Quod sciens pars vtraque, portas illi clausit: Oppugnans tamen obtinuit, vt pars sua, eiectis aduersarijs, dominaretur. Quod cum fieret, magna pars nobilitatis ad quosdam se contulit comites vicinos, cum quibus statim ab Friderico est oppressa. Hæc cum ageret Fridericus, accepit triste nuncium de capto à Bononiensibus Hencio filio: à quibus diutissimè ille tentus est. Fridericus indè in Apuliam mouens, morbo corripitur, à quo cum conualescere inciperet, à Mansredo filio, imposito ori puluino, oppressus à nonnullis memoratur: Alij Panhormi vita functum ferunt. Hoc constat, priusquàm decederet, Mansredo filio principatum Tarentinum, cum quibusdam designatis vrbibus, quæ antè sub illum non pertinerent, donauisse: vt haberet egregius adolescens, formæ dignitate, & ingenij magnis & multis dotibus præstans, literis etiam imbutus, vndè eum traduceret: Timebat enim illi ab auaritia fratris Coradi, q; legitimo iure in omnia succedēs, minimū fratris notho permetteret. Sed ille, patre vita functo, aliorū fretus fauore, alibi vim obtedēs, ad regnū Siciliæ adspirabat,

rabat, & iam penè maiorem partem occupabat: cum diu expectatus Conradus rex, ex Germania descendens, recepit armis, quæ ille pridem occupauerat: nec tam diu supererat, veneno, ut apparebat, extinctus: reliquitque filium Corradinum, siue, ut alij ferunt, ex fratre Hemico nepotem, quem scripsit heredem. Sed nos, tumulto Friderico, in Saxoniam reuertamur. Erat tum annus quinquagesimus post mille ducentos, ad supputationem Eusebianam: Saxoniam enim debitores sumus ex professo: quanuis Imperatorum res non iniuria illi misceamus, quod omnes inde ab Henrico I. Ottonis Magni patre, ad hunc usque Fridericum, sanguinem traxerint Saxonicum. Inde sumunt, qui aiunt, præclaram Saxoniam domum annis trecentis & quinquaginta Imperium tenuisse. Ex illo enim tempore nullus est assumptus princeps, siue ex Francis, siue ex Sueuis, qui non Saxoniam se domo prodysse gloriaretur: quod in Ottone I. ostendimus, qui Sueviae filium, & Bauariae fratrem praefecit, Francisq; iunxit affinitatem, ut omnes per Germaniam domus illustriores, Saxonicum sanguinem cum laude testarentur.

CAPVT XIX.

Otto dux Brunsvicensis, vnicum decus Saxoniæ germinis, nepos ex filio Henrici Leonis, cum iam esset in procinctu eundi ad curiam Francfordiam indictam, quam Wilhelmus rex principibus constituit, diem suum clausit extremum. Rex autem memoratus Ottonis gener, satis difficulter honorem Romani regni sustinuit, cum illi principes non parerent, & ab vicinis satis cumulatè impugnaretur. Nam inter Colonensem archiepiscopum, & eundem regem, tanta in oppido Nussia controversia vndeque exoritur, ut igne Colonienses applicarent